

det bliver den ikke mindre plad af. Men vi kan altså ikke komme længere.

Der er åbenbart nogle, der mener, man kan gøre krav på behandling, hvis man er lesbisk. Det mener jeg ikke. Jeg mener, de skal have samme vilkår som os andre, og kun have behandling, hvis der er et eller andet galt. Men så har vi diskussionen om, hvor mange der skal være noget galt med, og den diskussion bliver svær.

Jeg skal sige til sidst, at for os er det et spørgsmål om, at der skal være en far, og det vil sige, at donoranonymiteten skal ophæves i disse tilfælde. Så kan den gruppe, jeg repræsenterer, godt være med, og det skulle altså kunne understrege, at det ikke har noget at gøre med, hvordan folk er orienteret rent seksuelt, men at et barn har ret til at være skabt af en mand og en kvinde og ikke af en kvinde og en leverandør af biologisk materiale.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg bliver nødt til at sige, at fordi hr. Tom Behnke, efter at loven er blevet vedtaget, opdager nogle ting i den, som hr. Tom Behnke betragter som fejl, er det ikke ensbetydende med, at vi andre har taget fejl. Jeg mener stadig, det er en kæmpenedvurdering af Folketingets beslutning, og det vil jeg blot slå helt fast.

Første næstformand (Birte Weiss):

Så er det hr. Tom Behnke for en kort bemærkning, og vi går derefter tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Ja, det er jo en vurdering, man kan have. Men det, der gør sig gældende her, er jo det paradoks, at modstanderne af forslaget er ligeglade med, hvordan enlige og lesbiske bliver gravide, bare man ikke skal se det, bare man ikke skal vide noget om det, bare man kan få lov til at lukke øjnene for det. Men i det øjeblik, hvor de enlige og de lesbiske er blevet gravide, tager man imod dem med åbne arme, og så er der ligestilling i hele sundhedssektoren. Man vil bare ikke vide af, at det sker, og hvordan det sker; så lukker man øjnene.

Derfor halter moralen også hos modstanderne af forslaget, for hvis man virkelig vil have den forskelsbehandling og klare diskrimination, burde man gennemføre den hele vejen igen-

nem. Men det vil modstanderne jo ikke, og det er det, der er problemet. Man vil ikke indse, at enlige og lesbiske kan blive gravide og også bliver det og derfor bør have samme rettigheder som andre borgere her i samfundet. Man lukker øjnene for det, man vil ikke vide af, at det foregår, men når det i øvrigt er sket, glemmer man alt om det, og så har de pågældende de samme muligheder som alle andre i sundhedssektoren. Det er ikke en moral, modstanderne kan være stolte af.

Tove Videbæk (KRF):

Dette lovforslag kan Kristeligt Folkeparti ikke støtte.

Partiernes medlemmer blev sidste år fritstillet vedrørende lovforslaget om kunstig befrugtning, så enhver kunne stemme efter sin samvittighed og sin etik, og det var sikkert meget svært for hver enkelt at gøre op med sin samvittighed, hvad han eller hun skulle stemme. De, som var med dengang, husker det sikkert stadig.

Et flertal i Folketinget besluttede, at kunstig befrugtning kun må tilbydes kvinder, som er gift eller lever sammen med en mand i et ægteskabslignende forhold. Det blev en ny § 3 i loven. Ved tredjebehandlingen i maj sidste år forsøgte en gruppe at få den nye § 3 fjernet igen, men dette ændringsforslag faldt imidlertid med 52 stemmer for og 106 imod.

Nu fremsættes lovforslag nr. L 53, som er et nyt forsøg på at slette § 3 i loven om kunstig befrugtning og dermed give enlige kvinder adgang til denne behandling. I bemærkningerne til forslaget står der, at forbudet virker diskriminerende over for en bestemt gruppe mennesker, ligesom forbudet medfører en række absurde konsekvenser. Ordet absurd bruges i det hele taget mange gange i bemærkningerne til dette forslag, og det får mig til at sige, at jeg mener, selve forslaget er absurd.

Man siger, at forbudet virker diskriminerende over for en bestemt gruppe mennesker; men denne bestemte gruppe mennesker, der her er tale om, har jo selv helt frit valgt at leve i et forhold, som ikke naturligt kan frembringe børn. Disse voksne mennesker har selv fravalgt at kunne få børn, og det kan man selvfølgelig kalde en absurd konsekvens, men de har dog trods alt selv valgt det. De er ikke ufrivilligt barnløse.

Jeg synes, det er absurd, at samfundet skal betale for behandling af mennesker, som selv har valgt at leve i et forhold, der ikke kan pro-